

BOSSA NOVA

Karakteristisk for bossa nova er en afdæmpet, ikke-påtrængende spillestil, med et dæmpet, men inderligt sangudtryk, akkompagneret af guitar, bas, stilfærdigt trommespil og gerne et klaver til at lave små fiffige fills - specielt når det er Tom Jobim der spiller.

Rytmask er der tale om en neddroset, enkel form for samba ('the bear necessities') hvor bas og trommespil især er tilbageholdende, mens guitarspillet er nyskabende og mere bemærkelsesværdigt. Hvor strengeinstrumenter (guitar / cavaquinho) i samba ofte spiller som tamborimens rytme:

fik guitarspillet med João Gilberto en ny og udvidet rytmisk funktion. Ofte meget synkoperet - en af standardrytmerne består udelukkende af off-beats - og ofte legende med to- og tredelinger indenfor rytmen, hvilket på samme tid gjorde gitaren til 'motoren' i bossa nova men også til en varierende og spændende medspiller / modspiller til den afdæmpede, men rytmisk fluktuerende sang; nogle gange slæbende efter beat'et og andre gange langt foran. Harmonisk skylder bossa nova jazz'en meget, og mere end dens ophavsmænd og -kvinder altid vil anerkende, men dog langt fra alt. Ligesom anderledes og overraskende melodik i nogle numre var fremherskende (som t.ex. Desafinado) var mange bossa'er også harmonisk overraskende og nyskabende, og ikke alle vendinger er hentet fra jazzens II - V forbindelser og dominantkæder.

Eksempler til analyse er f.eks.:

- Desafinado
- One Note Samba
- Triste